

„Стармали“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., годишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 20. Августа 1880.

ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Преплату нак и огласе, ваља слати на штампарiju А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Нешто, — не баш вешто

О Л Ј У Д И М А.

На човека бацају се
Различне замерке, —
Ипак човек није зверка.
Као друге зверке.

Недокучно — загонетни
Стари су и млади, —
Ево нешто да наведем
Тек примера ради:

Не можеш га ни прегледат'
Ода свију страна;
Он је као у облаку —
Диму од дувана.

У висину куле зида,
А кад то отаља,
Он у њима не станује, —
По блату се ваља.

Један уме да гладује
По четр'ест дана,
Други смота за по сата
Најдебљег пурана.

Један с богом тако с' позна
Да га портретира, —
Други вели: нема бога,
Он не егзистира!

Једни, мудри, пророкују
Шта ће бит' на свету
А други су тако луди
Да им веруједу.

Човек има срца, душе,
Да му с' анђо диви,
Има, има, ал он уме
И без тог да живи.

Човек уме да помогне
Свом брату ваљаном,
Али уме и да копа
Раку себи самом.

Човекова мека душа
Има дивних снова
Зида зграде за болнице
Црвених крстова, —

А да ове установе
И практично вреде,
Иста душа иста глава
Измишља торпедо.

Што је уско то рашири,
А широко сузи,
Човек уме да полети,
Уме и да пузи.

Човек уме за слободу
Умрети у туги,
Али уме ноге лизат'
И слугином слуги.

Кад опази где се гади
На гадове нижу
Човек уме и да пљуне, —
А после да лиже.

Човек лава подражава,
А гледа и јанце;
Иста рука, која маче,
Та кује и ланце.

Та човек је на врлини
Ал и на злу први,
Јер он уме пити млека,
А уме и крви.

Један може да објашни
Милионе, брале;
А ти кад кад нису кадри
Једног да стровале.

Човек уме да еоне
По вечности тражи;
А шта пута један тренут
Не зна да уважи.

Човек вели: „На истину
Не сме пасти сенка
Али зато лагат уме
И мужјак и женка.

Човек уме да попева
Лепше од славуја,
Уме, уме и да сикће
Ко присојка гуја.

Човек уме карактере
Да тамјаном кади;
Ал ти исти карактери
Умиру од глади.

Човек уме о верности
Да пева и снови,
А што му је најверније
То — псетом назива.

З-Ј. Ј.

Шетња по Новом Саду.

XLIX.

Кад се човек шеће данас по улицама, онда — с обзиром на најновије догађаје у свету — најће прво на будући жељезнички мост између Новог Сада и Варадина, спотакне се о нацрт нове колективне ноте о грчком питању; запне за окупацију Новог Пазара од стране Аустро-Угарске; гурне на страну позиве на претплату на новине и друге листове; прескочи позив на припомоћ поплављенима и гладујућима; склизне преко црногорског пограничног питања; тргне се од гамбетине шербуршке беседе; упадне у провалу аустријског државног дуга; згади се на тучу Верховаја и Бартока; огребе се о наметнутог надзорника текедијанума; напуне му се уши реформе у Русији и насити се Аустро-угарско-српског трговачког уговора.

Помислите само, каква кујна мора бити у човечијем мозгу, која има све те и томе подобне новости и догађаје да прокува, запражи, исцеди, испече, промеша, испржи и на сто чисто и уређено да донесе пред духовне очи. Није ни чудо дакле, ако нам од тих новости ври мозак (ако га имамо). С тога је најбоље не мешати се у политику, као што и омладински §. 3 препоручује. За то би врло добро било, кад би и сви дипломатски кругови усвојили тај параграф, кад би и сви министри, новинари, конзули и све велесиле, кад би усвојили омладински §. 3.,

који гласи: „Политично делање не спада у делокруг уједињених велесила.“

Онда би се сваки човек, да би прекратио време, морао питомијим стварима бавити, а то је црквом и школом, па може бити, да би онда народи срећнији били. Нарочито ми Срби, који кажемо, да нас је црква одржала, а нисам никад чуо, да је ко казao да нас је до данас одржала политика, да су нас одржали ратови, колективне ноте (ма како оне свирале), жељезнице (Метузалем је без жељезнице живео 900 година, а да је онда било жељезница, можда би га која прегазила), окупације, уредничке туче на улици, наметнути надзорници, а тако исто нисам чуо, да је који научењак доказивао, да су нас до данас одржале поплаве и глад.

Напротив сви се слажу у томе, да нам је црква и школа чуварка нашег имена, језика и народности, те ће наметније и спасоносније бити, да њима обратимо већу пажњу, него анатеринској води за уста, хеновим цигарншициловима, индијском екстракту од зубобоље и оксфорд-кошуљама пропале фабрике Фрајзове у Паризу.

— Но ко ће да води бригу о нашој цркви и школи?

Сабор.

Јест, али де је тај сабор?
Однео га Герман.
Де је тај Герман?
Однела га Пешта.

Де је та Пешта?
Одвели је Чивути.
Де су ти Чивути?
Однела их берза.
Де је та берза?
Однео је — ђаво?
Де је тај ђаво?
Ђаво је — у торби!

Даклем ако тако и даље узиде, онда ћемо скоро доћи до — торбе, те ћемо онда торбу на леђа па у вандровку у Америку, а кад онамо отидемо, онда нам не треба ни црква ни школа, јер онда не ће ни нас бити, ни наше деце, нашто онда забадава да се плаћају црквењаци и учитељи?

Али кад немамо сабора у Карловци, а оно нека свака општина прави сабор сама код своје куће. У свакој општини има разумни и родољубиви људи, па нека се разговоре и договоре о напретку и бољитку своје школе, нека се постарају и сами да су учитељи добро плаћени, како ће моћи безбрижније и свесрдније децу учити, нека се постарају за одело и књиге сиромашној деци, за здравље школске собе и скамија, за добре свештенике и духовну наставу у цркви и т. д. па кад нам је тако свака општина у реду и у напретку, онда нећемо морати у Америку ићи и у ништа се изгубити. **Аб.**

Р и б и ц и.

(По Сајду).

Ој рибице, мали створе,
Ал се праћкаш хитро, чило!
Твоја младост, твоја радост, —
Од мене ти просто било!

Ал дабогме, и ти имаш
Твоје бриге, твоје муке, —
Могу мислит' како ти је
Кад на тебе зину штуке-

Но ви рибе, ситне, мале
Од намаме мирне нисте;
Чувај да се не превариш, —
На удици стоје глисте!

Лако ј' вама с удицама,
Мудре рибе од њих беже,
Али има муке теже,
Кад захвате грдне мреже.

Где је среће ту с' утече,
Та мрежа је врпца сама,
Нема крила, нема кљуна, —
Но шта ћемо са чапљама!

Чапље, богме, гладне чапље!
Али чапље само лете!
Ти је видиш из далека,
Јурнеш на дно, — не стигне те,

Утеха је ваша лепа,
Тешите се, — тако ваља:
Више ј' риба нег удица,
Него мрежа и чапаља,

Играјте се, рибе мале,
— И ја кашто радо пливам —
Тако, тако, чило, лако, —
Не завидим радости вам!

Завидим вам једно само,
То завидим, бог и вера, —
Што уз воду пливат' смете,
Па вам нико не замера.

— 0 —.

Б у к в и ц е.

Х.

Халт-вер-да! — Кад се појави у нашој књижевности који нов брат „стихотворац“, добро би било, да критика као стражар одмах викне: **Халт-вер-да!** И да она изјави, да ли „п а с и р а“ или не.

Хамелеон. — Најзгоднији наслов за чивутско-пештанске новине, које мењају боју.

Хузд' ра' Цигањ! — Како нам сад деца у основним школама уче мађарски, научиће и ошта значи, да после у практичном животу могу употребити.

Хициг. — Хициг су одговори Пелагијеви својим критичарима.

Херкулес — Требао би нам један Херкулес, који би ишчистио Аугијеву шталу нашег књижевног ђубрета, који би стоглавој хидри наше неслоге и међусобне злобе посекао главе и т. д.

Хец. — Највећи је „хец“ учинио бивши председник местног омладинског одбора, који се после претворио у Хрвата, што је позвао Јоту, да се упише у омладину и дао му легитимацију.

Хумболт. — Пелагић, који у предговору своје књиге „Путовање око света“ изјављује да он није Жил Верне, изјављује сада да није ни Хумболт (како би свако неспоразумење благовремено отклонио).

Хрват. — И на српској омладинској скупштини имали смо дакле једног хрватског мужа.

Хијероглифи. — То су потписи телеграфских и поштанских чиновника на рецелисима.

Хемија. — То је наука, која бирташе учи сипати у вино „блајцукера“ и „фуксина“.

Хаускнехт. — Неком господину у Земуну препоручује се један „хаускнехт“ за састављање телеграма српској омладини. Он ће — вели — финије умети написати, него што је исти господин у стању.

„Хон“. — За време избора посланика у Вел. Кањижи носио је лист „Нон“ немачки наслов „Нohn“.

Аб.

И з ш к о л е.

Учитељ (разјарено). Ви сте магарац!
Ученик (горњогимназиста). Господине! Ви се заборављате!

С о с г р е к о с.

Узрујали с' ти Јелини
Праунуци Маратонски,
Та слободу они љубе,
Ал само — Платонски.

Готови су мудри синци
На све жртве колосалне,
Готови су на све жртве
Али — идеалне.

Њина жеља разуздана
Своју стару славу вија,
Вија, вија, славу вија,
Колко пушта — теорија.

Они прете турској орди
Прете богме јаком силом,
Прете, прете, богме прете,
То јест — пером и мастилом.

Њина војска већ се креће,
Крај ће бити гњилом миру,
Већ се креће, већ се креће,
Али само — на напире.

Чини ми се ко да видим
Да је Херкул већ коракн'о,
Већ коракн'о, већ коракн'о,
Ал наравно тек — апстрактно.

Дркћи, дркћи, Цариграде,
Спремају се на те кивно,
Кивно, кивно, врло кивно,
Кад се узме — релативно.

Ако тако даље пође,
Биће Султан још у шкрипу,
Јест у шкрипу, јест у шкрипу,
Ал наравно у — принципу.

(По „В. W“).

Допуна новог речника.

(Исправљеног у логичном смислу)

Алегорија (Кад се запали але).
Коритница. (Праља).
Сувоњав човек. (Који се много дружи са во-
њавим пољским Чивутима).
Домишљан. (Мачак).
Обрис. (Рецензија).
Гризета. (Стеница).
Саморан. (Далматинац).
Потурица. (Лесковац).
Сенат. (Таван).
Голицав човек (Ћоса).
Трагичан моменат. (Кад кога полиција вија).
Јагњета (Овца).
Боровина. (Кад се помеша мађарско и српско
вино).

Режија. (Израз посебног незадовољства).
Палиативно сретство. (Цинд-хелцле).
Костајница. (Тајна љубав Костина*)
Коломан. (Човек који се расрди, па неће више
да игра у колу).
Цигорија. (Кад се запали черга).

Непогода (лутрија).
Огледало (кувар, који јело огледа).
Животиња (жеравица).
Лупеж (велика лупа и граја).
Наслон (штап).
Ластар (мужјак од ласте).
Сплетка (замршен канап).
Хрчак (онај који хрче, кад спава).
Зрикавац (човек, који је зрикав).
Благодјејанац (који прави благо).
Вилице (младе виле).
Гаров (ошачар).
Прокопије (Тунел).
Жега (коприва).
Неприлика (удавача без новаца).
Нови Сад (млад виноград).
Бегови (који бегују).

И-гли-гил.

Није лепо, ал је досетка.

При крају прошлог века било је у Француској
свачега. После рестаурације био је прогнан из своје
домовине и славни молер Давид, за то, јер је и он
гласао, да се Лудвиг XVI. погуби.

У прогнанству патио се сиромом молер врашки.
Зато му један пријатељ саветоваше, да гледи, како
би удобрио и помиловање добио од Лудвика XVIII.

„А којим би начином ја то могао учинити?“

„Кад би га лепо измоловао. Ти то умеш, —
а он би ти јамачно опростио.“

„Па добро, не марим,“ одговори Давид; „само
нека ми пошаље своју главу, — јер га не могу на
памет измолвати, кад га нисам никад видео.“

Приче с брда и дола.

4.

Одмах је мислио!

„Који ми је магарац опет узео моје перо!“, ре-
као је један стари чиновник, а кад га је нашао за
својим увом, додаће: — „Та то сам ја одмах мислио!“

5.

Провађање.

— Како си се провађала, драга Милице, у да-
нашњем друштву?

= Ни најмање, јер су сви позвани дошли, па
се наравски није могао нико оговарати.

Adonis.

*) То ме једи, кад писац неће да мете јасно име и пре-
зиме, да човек зна кога Косту мисли. Слагач.

Ћира. Баш се времена мењају, и ми у њима.

Спира. — Каква те је сад снашла филозофија?

Ћира. Пре смо мрзили Вука и називали га издајцом, а знамо и Јоту да није мустра од поштења.

Спира. — Па шта онда?

Ћира. После смо се опет педесет година свађали и заузимали за Вука и за његову Јоту, док нисмо победили.

Спира. — Да, да, омладина је била за Јоту...

Ћира. Па сад је ето Јота опет у омладици.

Ћира. Шта ваља радити, па да човек дуго живи?

Спира. — Ваља се уписати у омладину, јер као што је познато омладина никад не умире у народу.

Ћира. Опет новине јављају о једном проти неку жалосну вест.

Спира. Та знам, о бечејском проти Милану, да је умрло.

Ћира. Та то је старо, него о бечкеречком проти да је на преображење у српској цркви говорио мађарски.

Спира. Заиста жалосна вест.

Ћира. Само она је прва вест од бога, а ова од човека.

Аб.

Ћира. Кажу да др. Пејичић није тражио, да га уг. влада и против избора задржи у текелијануму.

Спира. Да, — него му је она сама поднела декрет. И то на тепсији. — И то на калајисаној.

Ћира. Бечког Кикирикија боли, што је Моравска добила из Беча 2000 фор. у помоћ.

Спира. Још би га већма болело, кад би Моравска сустала, па не би могла шиљати оне милионе, које сваке године шиље у Беч.

Ћира. Шта мислиш, хоће ли уг. влада одобрити да се конституише омладина на ширем основу?

Спира. На „ширем“ тешко. Али кад би било на сасвим широком, тако да и Јоту Грујића захвати, — то би се већ лакше допустило.

Најновије.

(Кад сви лажу, рецимо коју и ми.)

Сутра ће (тек што није) одговорити Гледстон нашем брату Пелагићу у рекомандираном писму.

Бизмарк честита Баварској деветстогодишњицу, и жели, да је бог одржи здраву, сретну и независну на многаја љета.

Румљани питају Ј. М. Ш—а, које ће листове за своје новце држати.

Угарски закон о народностима износи се на луфт, да га мољци не поједу (ако га већ нису појели).

Старина др. Пејичић изјављује, да он много више поштује тестаменат Саве Текелије, него да би се на штету слободног избора и даље примио надзорништва.

Турсконародни Јота денунцира сам себе, да је и он хтео да се упише у то „опасно“ друштво омладине српске (ал није погодио права врата, кроз која се улази унутра).

„Видело“ признаје, да Ристић није баш тако црн, као што га он у друштву са немачким и мађарским новинама молује.

Српска омладина захваљује Моји Летићу на очинском савету.

Аца Зуб једи се, што се омладинска скупштина баш онда држи, кад он дође у Нови Сад. То му изгледа, као да хоће ти људи да га шпијунирају.

Кажи ми, да ти кажем.

У чему се разликује српски попа од свакога Мађара?

Сваки Мађар сме имати више поша, — а српски попа само једну пошу.

Зашто је Анђелић оставио своје место, па отишао на друго место?

Јер не воли Нови Сад, — већ воли сови над.

Зашто Срби нерадо имају посла са немачким штедионицама?

Јер не воле обмане.

У којем је месту најбоље пити теја?

У Иригу.

А зашто?

Јер је близу Рума.

Чиме се може сиротиња да поноси?

Тиме, што је убога.

Зашто ни један владика не умире од жеђи? Зато, јер сме попити.

Кад би Чеси ушли у вољу Немцима?
Кад би сишли с Прага.

Кад се Пештанској госпоштини Дунав најбоље допада?

Кад опада. (Онда Лојдови црпе из њега своја водена опадања)

Које село треба крпити?
Дероње.

Какву небесну ману имају женскиње?
Радо се облаче.

Каква је разлика између п. О, кад спава и кад је будан?

Кад ће да спава, онда леже на душек, а кад је будан, онда пије на душек

Зашто не ваља, кад мајка роди девет пособаца?

Јер не ваља ни један, кад пособаца, а камоли девет.

Каква је разлика између човечијег врата, стомака и цџа?

Врат, кад боли, онда се мете Присницов умшлаг (и одумине); — стомак кад боли (од глади) онда метеш прасницов умшлаг изнутра (и буде боље), а цџа кад ти се разболи онда метеш Просницов умшлаг (ал ти после буде још горе).

У ш т и п ц и.

△ На наш уштипак, у којем смо споменули, како се у Сентомашу праве опити (експерименти) добили смо из Сомбора ову жалосну вест: „Два природоиспитаоца из Сомбора били су у Сентомашу да опите праве, али резултат тих опита није био опит, јер нису имали прилике ни да коштају сентомашко вино. Вода са чесме могла би бити боља, а лимунада, коју су добили уз паприкаш, сасвим је као и друга лимунада. Услед тога проглашују, да су сентомашки опити „шувикс“, кад се сравне са опитима код Јоце Челиковића у Сомбору“. (Ми се надамо, да ће браћа Сентомашани умети достојно опрати овај „шувикс“ са свога образа, којим су их сомборски природоиспитаоци оцрнили, иначе изјављујемо, да за дочек Сомбораца у Сентомашу не одговора уредништво овога листа. Ур.)

§. Поп Лаза осечки пише у „Недељном листу“ дугачке чланке под насловом: „Да се разумемо!“ — Дакле види се, да се још не разуму, а неће се никад ни разумети — треба да умесе девет проја.

○ Др. Пејчић, док није постао надзорник текелијанума, тужио се по новинама, како у текелијануму има стеница, које је он чак у Панчеву осећао. Ал' сад други доказују да има у текелијануму још једна велика стеница, па како ћемо се те опростити?

▲ Добили смо Пелагићево „Јавно писмо Гледстону.“ Сад још чекамо, да добијемо од Гледстона „Јаван одговор Пелагићу.“

☛ Турска пита велесиле, били јој допустиле да заузме војском балканске кланце. — Па што није за време руско-турског рата заузела, онда није морала ни питати никога?!

= Сто шесдесет и шест новосадских грађана, куће-газда, **Несрба**, поднесоше министру Тиси тужбу на неколико професора мађарске гимназије у Новом Саду и захтевају да се ови због „неизображења“ свог и да би се сваки ексцес избегао **уклоне из Новог Сада**. Добро, ал' ко ће онда васпитавати и изображавати оних 30 српских (већином свештеничких) синова, што ту гимназију полазе?

+ Уредник „Турског народа“ уписао се, као што је познато, за члана омладине. — Ово ми долази, као кад би се Тиса пренумерирао на „Стармалог.“

♣. Члан омладине Јота Грујић, читајући да ће омладина имати свој књижеван орган „Заједницу“ препоручује, да се узме његов „Турски народ“ за омладински орган, јер он је баш доста заједао, дакле куд ћеш згодније „Заједнице? **Аб.**

Искрена исповест једног бившег поштара.

(Кратка прича са дугачким уводом).

(Наставак.)

Цео овај увод написао сам само зато, да не мора нико напрезати своје нагађање, зашто сам ја најрадије ишао „код Коларца“ на пиво, — а да сам ишао то морам јавно признати, јер баш ту сам чуо оно, што ћу сад да вам причам.

Даклем и „код Коларца“ сам ишао само из чиста родољубља. Јер у тој гостионици опажа се очевидно напредак и берићет, па онда ту се човек може уверити у свако доба, и у подне и у вече, да Српство није шака људи, коју можеш на прсте избројати, — ту добар рачунџија може да прорачуна колико нас пада на тисућ и толико квадратних миља, код нас на само неколико квадратних хвати долази по неколико стотина. То бројно умножење Срба готило ми је, — и ето сад знате, зашто сам чешће управо рећи: сваки дан долазио „код Коларца“ — на пиво.

Ја сам обично „код Коларца“ седео за једним малим столом у неком куту, и ту или сам већ затекао једног малог старчића, који је, да му ручак боље прија, своје пиво мезетио ротквом, или је он затекао мене, који такођер, да ми ручак боље прија своје пиво нисам мезетио ротквом.

Ми смо сваки дан седели за нашим столом. Пропшла је читава поворка дана и ми се једно другом нисмо јављали, ни главом климнули, ни прстом шешир очешали, ни помоз бог, ни селамалећ! (Тај леп и комотан обичај усвојили смо ми од нашег гостионичара, — он се ником не јавља, а на што? та ми сви знамо да је он ту.)

Друга поворка дана. Ми мало попустисмо, — (т. ј. ја и мој старац — гостионичар остаје при свом старом обичају) и при доласку и одласку промрљавасмо нешто, што се могло тумачити као: „Добар дан!“, ал могло се тумачити и као: „Колко теби до божића толко и мени!“

Трећа поворка дана. Ми се мало открависмо. Па или ћу ја њему рећи: „Данас је пиво прилично! — и он ће на то приметити: „Аха!“, — Или ће он мени рећи: „канда ће бити кише!“, на које опет ја одговорим „Аха!“

Четврта поворка дана. Неком звералу чак са петнајстог стола учинило се, као да смо се ми, ја и мој старац, чашама куцнули. Не кажем да нисмо, — ал не могу се заклети ни да јесмо.

Пета поворка дана. Ја сам сад већ знао, да се мој старкеља брије код Ђоке бербера, јер је тамо јестиније, а он је опет знао да ја имам чир на левом рамену, на који међем печен лукац, да се што пре провали. Ја сам сад већ знао, да он од свију риба најволи паприкаш од кечиге, — а он је дознао да сам и ја тог истог густа. — Од тога доба седали смо мало ближе један уз другог, као што и приличи таким једномишљеницима.

Шеста поворка дана. А ја већ моме старцу поверио једну велику тајну, т. ј. да ја не седим увек „код Коларца“ ни у мојој заптивеној соби, него да хоћу по кадкад (ради свежа ваздуха) да изађем и на јавност, и то у „Стармалом“. А старац је опет мени поверио још већу тајну, т. ј. да он не зазире ни од Петра ни од Павла, да има своји девет и по дуката осигурана месечна прихода, — а то му је доста (јер не вечерава), па му није ни жао што сад више није поштански чиновник.

Ја. А зар сте били поштански чиновник.

Старац. Двадесет и две године.

Ја. Лепо, ал ја не симпатишем здраво са поштарима, све ми се чини да они дубље завирују у туђа писма, него што се то слаже са карактером поштена човека.

Старац. Па зар је то баш такав грех!?

Ја. Мени се чини да би ми рука отпала, кад би хотимице отворио туђе писмо.

Старац, — у место одговора погледа у своје руке, па забринуто, и чисто покајнички врђаше главом.

Седма поворка дана. Сад смо неко време говорили ма ње, — али смо у толико више — ћу-

тали. Мени се све чинило као да мој старкеља има нешто на срцу, чиме би радо и мене послужио, — а њему се можда чинило, да би га ја нешто радо запитао, — па то је и чекао. Једаред, кад је мој старчић случајно у место две чаше пива попио три — почео се накашљивати да нешто изрекне, — ал ја сам тај дан, уместо две чаше, случајно попио само једну, — а то је било велико растојаније за нуждан пријатељски сусрет. Но старац ме ипак запита: Долазите ли ви и у вече амо.

„Врло ретко!“

А ја сам наурио до вече да дођем.

„Па баш могу и ја доћи.“

Па ћемо пити црна вина, овде га има веома доброг.

„Нисам искусио.“ —

Вино уме да одреси и највезанији језик.

„То сам већ искусио.“

Завршна сцена. На столу стоје две флаше с вином и полако се празне; пред флашама седе два човека и полако се пуне. И Ђорава баба може погодити, да то нико други није него ја и мој старкеља. Кад је и трећа флаша дошла на сто, онда мој старкеља пружи обе своје руке са раширеним прстима на сто, и смешећи се рече ми:

Даклем то су те руке, за које ви рекосте да треба да отпадну.

„То нисам рекао!“

Ето видите, да су отпале, не би се могли сад овако срдечно куцнути.“

И ми се срдечно куцнусмо.

„А ви сад чујте, па ако хоћете стрпајте и у „Стармалог.“ Отварање туђих писама не казни се одпадањем руку, — бива то и на други начин. У моје време, т. ј. кад сам још ја био поштански чиновник, онда смо ми држали, да је печат на писму само зато, да га ми можемо оштрим бријачем подбријати, и кад писмо прочитамо, опет лепо залепити.

(Свршиће се.)

Хр . . . . . језик (народни).

Дође један павор Ф . . . . к лекару и замоли га речма: Melim göspodine dekte, mege vele öke beledu, de bi imeli debretu, de iskepete treve jemu, beg će bežju vem negredu pedeliti и т. д.“ Доктор се нађе у чуду, јер ништа није разумео, шта му је Ф . . . . казао, срећом његовом био ту и неки опет други сељанин, који је мало у књигу завирио, те му растумачи шта је желио, а лекар га онда упути, како да се влада, ако ли и то не помогне, да оде к марв. лечнику. . . . . vidi . . . .

За уредништво одговара А. Пајевић.

Главни сарадник Абуказем.

Најновије књиге.

Под овим насловом навећемо сваку књигу која сетом уредништву тога ради припошље.)

Познавање и неговање Човечија тела (градиво за ученике основне школе) прикупио Светозар Милетић учитељ. У Земуну издање Србина-Милоша Грабовачког.

Књижевна вест.

НАРОДНИ ЛЕЧНИК

ПОУКА О ЖИВОТУ И ЗДРАВЉУ

ПИШЕ

Др. Милан Јовановић

КЊИГА ЧЕТВРТА.

сад је у штампу ушла и донеће ове чланке:

1. Хоћемо ли се праштати?
2. Дечије болести. П. Глисте.
3. Шта не ваља у женској одећи?
4. Како ваља неговати кожу.
5. За што нам гину деца?
6. Премного и премало.
7. Обичаји што нас тару и море. IV.

„Народни Лечник“ излази свака три месеца у књизи од 64 страна, а цена му је за све 4 књиге само 1 ф., поједина књига стоји 30 новч. Ко се са 1 фор. предплати на све четири књиге, шаљемо исте како која изађе о нашем трошку.

Предплату за „Народни Лечник“ примају: у Митровици г. П. Панаотовић, у Сомбору књижара М. Каракашевића, у В. Кикинди књижара Јове Радака, у Ст. Бечеју књижара М. Д. Сомборског, у Бечкереку књижара Манголд, у Сентомашу г. М. Рунић, у Карловцима књижара К. Павловића, а за Боку Которску Спирос Петровић у Котору, као и сви познати растуривачи српских књига у нашим мањим и већим местима које овим јавно молимо да се сваки у своме месту заузме око скупљања предплате на ове за народ корисне, а тако јефтине књижице. За тај посао ми им осим своје захвале уступамо радо 10% од скупљене предплате.

У Новом Саду Августа 1880.

Штампарија А. Пајевића

Изишао је из штампе трећи број

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

који у своме трећем броју доноси: 1. Лавица са лавићима (слика). 2. Из живота једног магарца. 3. Пустињски лав (слика). 4. Ловац жерар. 5. Војнички одговор. 6. Песма од Чика Јове Змаја (са сликом). 7. Песма (са сликом). 8. Живот и рад Венијамина Франклина, прича Чика Стева. 9. Реке у Европи, колико је која дуга. 10. Песма (са сликом). 11. Цртежи једног малог враголана. 12. Најсрећнији Бонапарте. 13. Друговање са децом (посвећено родитељима и старијима.) 14. Овејана зрна. 15. Разнолије. а.) Општа светковина. б.) Удруживање. в.) Станко Враз. г.) Ракија. д.) Хинески зид. 16. Загонетка. 17. Ребус. 18. Решење загонетке. 19. Решење ребуса. 20. Нове књиге. 21. Чика Јовина пошта. 22. Одговори родитељима и старијим. 23. Одговори администрације.

Цена је „Невену“ за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор. на пола године 2 фор. за Србију, Црну

Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године.

Претплату ваља слати: Из Србије књижари В. Валожича у Београду. Из Аустро-Угарске и осталих крајева накнадној штампарији А. Пајевића у Нови Сад.

САД ЈЕ БАШ ИЗИШАО ИЗ ШТАМПЕ

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА

за 1881.

Са насловном сликом цар Душан силни и још неколико слика. Садржај је овог календара веома занимљив и поучан. Осим обичног, и то врло марљиво израђеног календарског садржаја, долазе у њему ове забавне и поучне ствари. „Страданије Ћире Бркића“, „Ако си рад да се обогатиш“, „Узречице деда Сретине“, „Ако си рад да имаш увек новаца у џепу“, „Красно ли се почело, а гле како ли се свршило“ (са 6 слика), На сувом путу, слика из српског живота, „Белешке из сточарства“, „Вашари“.

Цена је „Царићу“ само 20 новч. а ко поручи за готов новац на више, добиће комад по 12 новч.

Дајемо и у комисију овај календар са уобичајеним радом. Нарудбине ваља упућивати

ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА
У Н. САД.

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући Фторник у 1/25 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у 1/25 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчун-Косполи: понедељником, четвртком, и суботом 1/25 сати п. под.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак 1/211 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

—13—

ОГЛАСИ.

по најновијој американској системи, сигурнеод ватре и похаре, из фабрике

ФЕЛИКСА ВЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lantzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

